

אני עשיתי משהו יותר מזה. זה לא הספיק לי. אתה מבין? אחרי הכל, לא יכולתי להאמין. או, הלכתי לשלמה. בפשטות ודי, והצגתי לפניו את כל העניין.

הוא התחיל להתפתל. אין לך דבר יותר מאוס מזה שאתה רואה אדם שאתה חושב אותו ליידי שלך, כשאתה תופס אותו במומנט שפל. כאילו הוא ניסה לדפוק אותך.

אני אמרתי לו: "אני נזכר כעת במשהו". אני הצעתי לו פעם לעשות פרובוקציה. העניין התחיל לשחק לי על העצבים, וגם לשעמם אותי. אמרתי לו אז: "מה אתה רוצה, שלמה? אתה רוצה לקבור את האנשים האלה? אני רוצה את זה לא פחות ממך. אני יכול לארגן פרובוקציה. אני יכול. אתם תתפסו ותכניסו אותם לבית-הסוהר. אני אספק לך את הצעות וכל מה שדרוש".

אהרונני: שמעת תוכנית כזאת לפני שנה?

אקשטיין: שום דבר. לא ידוע לי שום דבר. דרך אגב, אני משוכנע שהעניין של קסטנר צץ בגלל המשפט. כי אחרת אף פעם לא היו נזכרים בו. התחלנו לדבר (עם מנקס) על המעשים הנעשים כאן בארץ, והוא קילל וחרף את הנבזיות של השלטון. הוא סיפר לי על עברו המהפכני, שהוא ישב במעצר האדמיניסטרטיבי, ושאותו לא ישברו לעולם.

הוא יעשה עלי רושם רומנטי. אני הייתי מקורב לאידיאה, בצד הקל של המלה. זאת אומרת, הייתי מוכן להרשות לעצמי להתעסק בקונספירציה קצת. אתה מבין? להביא מסיני בומבלך כאלה. יכולתי להביא מסיני חבית מסעונים, והבאתי במיוחד את הצעצועים האלה להפחדה. אני התכונתי להשתמש בהם באסיפה קומוניסטית. כשחשבתי בשביל מה אני לוקח אותם, אמרתי "זה בשביל הנבילות האלה. אם נכניס להם פעם בומבה כזאת לאסיפה..."

"מה אני צריך להגיד לך כדי לצאת?"

גם אחרי שהוצאה פקודת מעצר נגד אקשטיין בחתימת שופט שלום, ששמע חפי הקצין שחיל-גובסקי יש לו "יסוד להאמין שאקשטיין ירה בד"ר קסטנר", ממשיכים השניים לשוחח בידידות. שמילגובסקי מנסה לשכנע את אקשטיין בדרכים שונות לבטל את יפוי-הכוח לעו"ד יעקוב חירותי, שעדיין לא נעצר אז, ולשכור פרקליט שיהיה נוח למשטרה ולש.ב. במהלך השיחה המוקלטת מתברר כי, בדיוק כשם שגילה אז העולם הזה, ניסו אנשי הש.ב. והמשטרה להחשיד את עורך-הדין שמואל תמיר בהנהגת המחזרת כביכול, שרצחה את ד"ר קסטנר. התערבות כזו ביחסים שבין חשוד לפרקליט יסו לא רק שנוגדת את כללי הראשונים של ה"חוק הישראלי", אלא גם מוסיפה האשמה נוספת להאשמות נגד המשטרה על צורת הטיפול בחוקי הרצח.

אקשטיין: אני הצעתי שאני אלך הביתה, וכל מה שידוע לי אני אספר, וכל מה שידוע לי אני אספר.

שמילגובסקי: חכה, חכה. אתה תשמע קודם, אחר כך תגיד מה שאתה רוצה. זה לא משנה, יכול להיות שפה הוא מקום יותר מתאים בשבילך, מאשר בחוץ. אם אתה רוצה לסמוך עוד על חירותי, בבקשה.

אקשטיין: (אחרי כמה שאלות אחרות) חירותי מייצג אותי בתור עורך-דין. הוא אמר לי לא לדבר בכלל. אני את העצה הזאת עקרונית מקבל, מכיון שעמדתכם כלפי לא ידועה לי...

... אני רוצה שאתה תאמר לי בצורה אחרת: מה אני צריך להגיד לך על מנת לצאת.

שמילגובסקי: זאב אקשטיין. אם אתה מתחיל היום בפני השופט לספר, בנוכחות חירותי, כל מיני דברים שלא נשאלת, שאני חושב שהוא (חירותי) לא צריך היה לדעת כל-כך, ואתה העמדת אותנו במצב מגוחך...

אקשטיין: ... שאני דיברתי על היחס הטוב שלכם אלי...

שמילגובסקי: שאתה ענית להם (לחוקרים) על כל

אני הצעתי לו את זה פעם, פעמיים, לפחות פעמיים. הוא לא קיבל.

אהרונני: מאיזה נימוקים, אמר לך?

אקשטיין: אני לא זוכר בדיוק היום. הוא אמר לי שזה לא דרוש, לא נחוק, לא רצוי, משהו כזה. הוא אמר: "אני אינני בטוח. אבל נדמה לי כרגע שבית משפט לא יכיר בפרובוקציות. אני אברר את זה."

אהרונני: החששות שלך, אם אני מבין אותך נכון, היו שאם תבצע או תשתתף באותה התוכנית שהייתה, שיתפסו אותך ואל יאשימו אותך בקשר, או שזה יהיה על הראש שלך כל הזמן. בגלל זה חששת מעד-המלך? למה לא אמרת לו (לשלמה) את האמת?

אקשטיין: כל פעם אמרתי לו: "תראה, אני מעוניין בעבודה. אני לא מעוניין בצרות. אני עוסק בדבר כיוון שאני מאמין בו, אבל אני לא מעוניין בשום התפתחות דראמטית מכל סוג שהוא. אני לא מעוניין להופיע בכותרות העיתונים בכל צורה שהיא..." כי בינתיים רכשתי לי חוג מכרים רחב מאוד יותר, שקשורים לכאן או לכאן בענין הנה. אפילו בני משפחתי המפאייים.

אהרונני: איך הוא הסביר לך שיוציא אותך מהענין, אם תשתתף בצורה פעילה?

אקשטיין: הוא אמר לי בצורה ברורה, אני זוכר עד היום: "זאב, מעולם מי שעסק אתנו, לא נדפק" אדוני, אני ראייתי את זה שאני עושה מעין מילוי חובה אורחית. אבל אחרי הכל, המילה פרובוקציה, לכאן או לכאן, יש לה צליל מלוכלך.

"מנקס עשה עלי רושם רומנטי"

מיד לאחר מסירת ההודאה בכתב-ידו של אקשטיין לרמ"ח אפרים הופשטטר, ראש המחלקה הפלילית במטה הארצי במשטרת ישראל, חמשיך הקצין אהרונני בחקירת אקשטיין. הוא דורש ממנו למסור הודעה נגד מנקס. אקשטיין מספר כי הגיע למנקס לפי פקודת המקשר מטעם הש.ב., ומוטיף פורטים בלתי-ידועים על חומר-נופץ שהביא במיוחד ו"באופן עצמאי" מסיני, כדי להשתמש בו למטרות פוליטיות משלו: פיצוץ אסיפה קומוניסטית. מתוך הכרתו של אהרונני מתברר שהש.ב. ידע על התוכנית לרצוח את קסטנר, שנה שלימה לפני הרצח.

אקשטיין: אתה יכול למסור לאדונים בשב. בשמי: אני רואה אותם אחראים לכך שאני יושב כאן. (לאחר כמה שאלות) הסיפור התחיל בצורה נאיבית למדי. אני באתי אליו (אל מנקס) בקשר למכונה. אני הכרתי אותו במועדון סולם. אני לא זוכר בדיוק את הנסיבות, זה לא שייך לענין. לא דיברתי אתו במיוחד, כי לא היה לי מושג מי הוא. אבל נשלחתי אליו. אני לא זוכר אם נשלחתי אליו ישירות, או נתבקשתי להישלח אליו. עליידי שלמה. זה היה בתקופה ההיא.

זה היה בתקופה ההיא ואני הייתי צריך להשתדל מה

לפני שהודה

זאב אקשטיין מובל כבול בידי, אל בית-המשפט הישן שלום בתל-אביב, להוצאת פקודת מעצר להמשך החקירה. הבעת פניו עדיין רצינית והחלטית. אני חף מפשע. יש לי אליבי, טען אז בבטחון בפני שופט השלום התל-אביבי.

מיני דברים שלא שייכים לענין הזה, ודיברת אתם על כל הדברים. כל מיני שאלות, אשר לא, בכלל לא, לענין הזה. למה הוא (חירותי) צריך לדעת כל זה?

אקשטיין: אני אמרתי את זה? אני בכלל לא זוכר... אני קיבלתי מעורך-דין מוסמך הוראה לדבר, אני מקיים את ההוראה הזו. זה הכל. אני רואה קודם כל לעצמי... אני לא סומך על חירותי בתור כן-אדם, ולא בתור מדריך. אין לו אוטוריטה עלי. אבל אני סומך עליו בתור עורך-דין, ואני לא יודע למה לא איפשרו לי לדבר אתו.

שמילגובסקי: בתור עורך-דין, הייתי סומך על עורכי-דין בהרבה יותר טובים.

אקשטיין: תן לי את תמיר, אני מבטל את יפוי-הכוח שלי על חירותי.

שמילגובסקי: למה לך את תמיר?

אקשטיין: כי הוא עורך-הדין הכי טוב.

שמילגובסקי: למה אתה צריך אותו?

אקשטיין: תשמע, כשהייתה לי מחלה באף — כל רופא בקופת-חולים היה יכול לרפא לי את זה, ואני הלכתי לספיציאליסט. זה האופי שלי, זה הטבע שלי. אתה מבין? מוטב גרוש יותר, שלינג יותר, לירה יותר, אבל בטוח שאני מקבל את המקסימום. ככה זה גם עורך-דין...

... אני מעריך שהענין ייגמר בצורה הטובה ביותר, בידי ספיציאליסט. תן לי את תמיר, ושלה את חירותי קיבנימט. אתה מבין?

שמילגובסקי: אני חושב שאני טעיתי בכך אתמול. **אקשטיין:** אני אגיד לך דבר אחר... אם אתה נותן לי עכשיו את תמיר, לא את חירותי, את תמיר, ותמיר יגיד לי לדבר, אני אגיד לך מה שאתה תרצה.

שמילגובסקי: רגע אחד. קח בחשבון: הוא (חירותי) לא יודע בכלל, הוא לא יודע מה אתה ומי אתה.

אקשטיין: לא, לא יודע. חוץ אולי אם יש לו... הוא לא יודע.

שמילגובסקי: הוא לא יודע. הלאה, ב"ת: הוא יודע, אם אתה מתחיל לדבר, או אתה יכול לדבר על ענינים שלה (של סולם). אבל הוא לא יודע אם אתה בצעת או לא בצעת משהו.

אקשטיין: אבל אמרתי לך משהו. זרוק את חירותי. לא רוצה לדבר יותר עם חירותי. תן לי את תמיר.

שמילגובסקי: אתה חושב שתמיר יגיד לך שאתה תדבר על כל הדברים האלה, על מה שאתה יודע בתוך הענינים של החברים של תמיר?

אקשטיין: מה עניניו של תמיר לזה? אני לא חושב שלתמיר איכפת אם אני מדבר על חירותי או לא מדבר על חירותי.

שמילגובסקי: הוא לא יגיד לך, תמיר. לא תמיר — אני מבטיח לך...

עה שדן שמר (מימין, לימינו של אקשטיין) כובש את מבטו ברצפה, ומנקס (משמאל, לשמאלו של אקשטיין) עוקב אחרי הדיון המשפטי — מחליף אקשטיין בדיחות עם שומריו ומחייך.

אקשטיין מניב בדרך כלל בעליזות על ה"נעשה באולם, ממנו הוא עלול לצאת נדון למאסר עולם. בש"